

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Vladimírem Gabrielem Navrátilem
ve věci

žalobce: **S. A.**, narozen [datum narození]
bytem [adresa bydliště]
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-2093-3/ČJ-2026-930310-V236 z 6. 3. 2026

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále „*krajské ředitelství*“) z 16. 11. 2025, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „*pobytový zákon*“), jelikož žalobce

pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Současně krajské ředitelství stanovilo žalobci dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států.

2. Řízení ve věci správního vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno 2. 3. 2024. Krajské ředitelství v jeho průběhu zjistilo, že žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty s původní platností do 28. 5. 2025, ale její platnost byla ukončena 22. 1. 2024 a žalobci byla stanovena 30denní lhůta k opuštění ČR. To žalobce neučinil a na území ČR nadále pobýval, dokud jej při kontrole 2. 3. 2024 neztotožnila policie.
3. Krajské ředitelství nicméně řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 pobytového zákona překvalifikovalo na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a téhož zákona. Shledalo totiž, že správní vyhoštění by mohlo nepřiměřeně zasáhnout do žalobcových soukromých poměrů, jelikož dříve pobýval na území na základě platného povolení k pobytu, je bezúhonný a na území pobýval nelegálně pouze 10 dnů, navíc v dobré víře, jelikož vlastnil zaměstnaneckou kartu s platností do 28. 5. 2025. Následně krajské ředitelství rozhodnutím z 2. 3. 2024 uložilo žalobci povinnost opustit území EU a smluvních států.
4. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím z 6. 5. 2024 zrušil prvostupňové rozhodnutí kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, pokud jde o posouzení (ne)přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaný totiž na základě dožádání provedeného krajským ředitelstvím zjistil, že zaměstnanecká karta byla žalobci zrušena proto, že jej Obvodní soud pro Prahu 10 v řízení 4 T 111/2023 odsoudil pro trestný čin zatajení věci k trestu odnětí svobody na tři měsíce se zkušební dobou jednoho roku. Žalobce tak jednak nebyl bezúhonný, jednak měl o svém pravomocném odsouzení (potažmo zrušení zaměstnanecké karty) vědět, a tak nemohl být v dobré víře ohledně trvání svého pobytového oprávnění. Žalovaný proto vrátil věc krajskému ředitelství k dalšímu řízení, a to až do okamžiku před jeho překvalifikováním. Zároveň jej zavázal k opětovnému posouzení všech relevantních okolností, včetně přiměřenosti dopadů případného rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova života.
5. Krajské ředitelství následně vydalo rozhodnutí popsané v bodě 1 tohoto rozsudku, jež žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil.

2. Argumenty účastníků řízení.

6. **Žalobce v žalobě** vznesl dvě žalobní námitky. První spočívá v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá použité právní kvalifikaci. Správní orgány se fakticky zabývaly pouze žalobcovým nelegálním pobytem, přestože mu – na základě závazného právního názoru vyjádřeného v předchozím rozhodnutí žalovaného – ukládají správní vyhoštění jednak kvůli tomuto nelegálnímu pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 pobytového zákona, jednak kvůli opakovanému porušování právního řádu podle bodu 9 téhož ustanovení.
7. Pro případ, že by se soud s touto námitkou neztotožnil a shledal, že žalovaný postupoval jen podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 pobytového zákona, namítl žalobce nepřiměřenost takového postupu. Žalobce pobýval v ČR neoprávněně pouhých 10 dnů, a to již před více než dvěma lety, během nichž byl správní orgán po dlouhou dobu nečinný. Tyto okolnosti nedovolují uložení správního vyhoštění pro rozpor s § 174a pobytového zákona, ale bylo

třeba postupovat mírnějším způsobem dle § 50a téhož zákona a žalobci nanejdříve uložit povinnost opustit území.

8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že oba správní orgány dospěly k závěru o nutnosti uložit žalobci správní vyhoštění na základě posouzení všech okolností případu, a odkázal na příslušné pasáže obou rozhodnutí. Samotná doba uplynulá od protiprávního jednání neodůvodňuje uložení mírnějšího opatření; správní řízení sice bylo zahájeno již 2. 3. 2024, ale žalobce mohl na ochranu proti nečinnosti využít příslušné procesní nástroje, což neučinil. Délku správního vyhoštění nepovažoval žalovaný za nepřiměřenou, poukazuje na rozsudek NSS 1 Azs 416/2017 z 14. 3. 2018, podle nějž nebylo nepřiměřené ani vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt trvající jen několik hodin.

3. Posouzení věci.

9. Soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas ve lhůtě podle § 172 odst. 2 pobytového zákona a osobou k tomu oprávněnou. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
10. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil ve vyjádření k žalobě výslovně a žalobce po poučení soudem konkludentně. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, jelikož všechny písemnosti potřebné pro rozhodnutí jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008-117, 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) pobytového zákona vydá policie rozhodnutí o vyhoštění cizince až na 5 let, pokud cizinec pobývá na území EU a smluvních států bez platného cestovního dokladu či bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (bod 4), nebo porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí (bod 9).
12. Naproti tomu rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá mimo jiné cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života [§ 50a odst. 2 písm. b) pobytového zákona].
13. Rozhodnutí o správním vyhoštění nelze podle § 119a odst. 2 pobytového zákona vydat, jestliže by byl jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgány zohlední podle § 174a odst. 1 pobytového zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Ustanovení § 179 odst. 1 pobytového zákona neumožňuje vycestování cizince, pokud jsou zde důvodné obavy, že by cizinci hrozilo ve státu původu skutečné nebezpečí. Za takové nebezpečí se podle odstavce 2

považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zásada *non-refoulement*).

14. Žalobce pobýval v ČR na základě zaměstnanecké karty platné od 29. 5. 2023, ale v důsledku jeho odsouzení pro trestný čin rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 10 z 23. 8. 2023 její platnost skončila 22. 1. 2024. Poté žalobci začala plynout 30denní lhůta k opuštění ČR, jejíž poslední den připadl na 21. 2. 2024. Žalobce však ČR neopustil a pobýval zde bez pobytového oprávnění od 22. 2. 2024 až do policejní kontroly 2. 3. 2024, tedy po dobu 10 dní. Žalobce tak nepochybně naplnil hypotézu § 119 odst. 1 písm. b) pobytového zákona.
15. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění výlučně podle tohoto ustanovení (pobyt na území bez oprávnění), a nikoli také podle jeho bodu 9 (opakované porušování právního předpisu), jak namítá žalobce. Je to zjevné jak z výrokové části prvostupňového rozhodnutí, tak z odůvodnění rozhodnutí obou stupňů, kde je výslovně uvedeno pouze prvně citované ustanovení. Žalobcovým odsouzením pro trestný čin argumentoval žalovaný ve svém zrušujícím rozhodnutí pouze za účelem vyvrácení závěru krajského ředitelství o žalobcově bezúhonnosti a dobré víře v platnost jeho zaměstnanecké karty. Ani on sám, ani krajské ředitelství z toho nedovodilo opakované porušení právního předpisu žalobcem. První žalobní bod tak není důvodný.
16. Argument o žalobcově bezúhonnosti a dobré víře měl podle správních orgánů váhu při posouzení, zda postačí uložit žalobci povinnost vycestovat, nebo správní vyhoštění. Také změnou náhledu na tyto okolnosti po doplnění skutkových zjištění odůvodnily správní orgány změnu kvalifikace řízení na řízení o správním vyhoštění.
17. Při volbě opatření a následně při stanovení délky vyhoštění však správní orgány v rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednily také další okolnosti. Krajské ředitelství poukázalo mimo jiné na to, že žalobce žije v ČR poměrně krátce a nemá zde žádného člena rodiny; jeho matka, manželka i dcera naopak žijí v Uzbekistánu. Žalobce nežije ve společné domácnosti s občanem ČR ani občanem jiného státu EU či smluvního státu, nestará se zde o žádnou osobu a nevlastní zde majetek; pouze splácí úvěr 400 000 Kč, jejž může hradit i ze zahraničí. Správní orgány nezjistily ani žádné jiné rodinné, soukromé, kulturní či sociální vazby k území. Žalobce je mladý a nemá zdravotní potíže, takže se nepochybně dokáže plně integrovat ve státě svého původu. Správní orgány opatřily také aktuální podklady k situaci v Uzbekistánu, z nichž nevyplynulo, že by žalobci hrozilo v případě návratu skutečné nebezpečí. V podrobnostech soud odkazuje na strany 4-6 prvostupňového rozhodnutí a strany 4-5 napadeného rozhodnutí.
18. Tato zjištění žalobce v žalobě nezpochybňuje a neuvádí nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Poukazuje pouze na relativní krátkost svého nelegálního pobytu a na dlouhou dobu uplynulou od tohoto jednání. To poslední nepatří mezi hlediska uvedená v § 174a pobytového zákona, a ačkoli i tuto okolnost lze zohlednit, soud ji obecně nepovažuje za příliš významnou a v posuzované věci není natolik neobvyklá (dva roky), aby mohla převážet nad ostatními okolnostmi. Odhlédnout nelze ani od toho, že žalobce nevyužil prostředků na ochranu proti nečinnosti, které měl ve správním řízení k dispozici (zejména podnět dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Doba žalobcova neoprávněného pobytu na území (10 dnů) byla krátká, a správní orgány ji také vzaly v úvahu, když stanovily dobu vyhoštění pouze na pětinu nejvyšší možné délky. Okrajový význam má v tomto ohledu také skutečnost, že žalobcův neoprávněný pobyt odhalila policie, takže se lze důvodně domnívat, že jinak by v něm žalobce pokračoval.

Kromě toho žalovaný ve vyjádření k žalobě výstižně poukázal na rozsudek NSS 1 Azs 416/2017, podle nějž nebylo nepřiměřené vyhoštění na dobu jednoho roku ani v případě neoprávněného pobytu trvajících jen několik hodin.

19. S ohledem na shora popsané okolnosti, zejména na minimální dopady vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života a na skutečnost, že jeho zaměstnanecká karta zanikla v důsledku odsouzení pro trestný čin, nepovažuje soud uložení správního vyhoštění na dobu jednoho roku za nepřiměřené.
20. Pro úplnost soud považuje za vhodné vyjádřit se k žalobcově doušce, že žalovaný posoudil jeho první odvolání „v jeho neprospěch“. Žalobce to uvedl v žalobě mimoděk a nic z této skutečnosti nedovodil. Přesto soud poznamenává, že správní řád nezakazuje, aby odvolání jediného účastníka řízení mohlo nakonec vést k výsledku pro něj méně příznivému. Správní řád omezuje možnost změny prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení v neprospěch odvolatele [§ 90 odst. 1 písm. c), odst. 3], ale nezakazuje, aby správní orgán prvostupňové rozhodnutí zrušil a aby následné řízení skončilo pro odvolatele méně příznivě, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky. Právě k tomu došlo v nynější věci: odvolací správní orgán shledal, že krajské ředitelství zjistilo nedostatečně skutkový stav, což představuje závažnou vadu řízení, a bylo tak oprávněno prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému ředitelství k dalšímu řízení. Proti jeho dalšímu rozhodnutí pak mohl žalobce opět podat odvolání, takže nebyl připraven o možnost obrany ve správním řízení.

4. Závěr a náklady řízení.

21. Soud neshledal, že by prvostupňové nebo napadené rozhodnutí obsahovalo rozpor mezi výrokem a odůvodněním, jak namítá žalobce, a uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku nepovažuje s ohledem na všechny zjištěné okolnosti za nepřiměřené. Žalobce neuvedl v žalobě nic, co by dokládalo nepřiměřenost tohoto opatření. Jelikož soud nepřisvědčil žádnému z žalobních bodů, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ale nevznikly mu náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud nemohl přiznat jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Praha 14. května 2026

JUDr. Vladimír Gabriel Navrátil
soudce